

Zážitky z výjezdu do Estonska TAPA 16

Lenka Šejbová, KS Praha

Do letošního týmu, který vyjel do Estonska, jsem nastoupila jako náhradnice za naši příbuznou, která se nemohla výjezdu účastnit, neboť byla těsně před porodem. Samozřejmě jsem váhala, zda moje jazykové možnosti jsou dostatečné. Přijala jsem místo ve výtvarné skupině, kde jsem si říkala, že mohu něco nabídnout. Vyjelo nás 14 lidiček, převážně mladých. V Tapě se slouží v metodistickém a baptistickém sboru, které jsou spíše menší (do 30ti lidí). Rodina baptistického kazatele, na které leželo břemeno hostitelů, se nám velmi věnovala a bylo vidět, že obětavost je zde běžný standard. Tři dny evangelizace v Tapě i v Lehtse si vyžádaly přípravu jak v programu, postavení stanu, upravení prostor na občerstvení. Týmy pracovaly jak dobře seřízené hodinky. Těmto dnům předcházela modlitební dopoledne v tamním kostele, kde jsme chválili Hospodina, četli Boží slovo, sdíleli se.

Jeden den jsme zkusili také metodiku oslovení lidí tzv. Hledání pokladu. Beru ji jako další kreativní možnost, jak lidi kolem nás oslovovat, aby si všimli, že je hledá někdo, kdo je má rád, komu na nich záleží. V zahradním altánu u kostela jsme si krátce vysvětlili o co jde. Pak jsme Hospodina poprosili o slova poznání, která jsme v malých skupinách dávali dohromady. Skupinky byly tak po čtyřech lidech. Já jsem šla do skupiny s Pavlem Neústupným. Bylo pro mě velmi povzbudivé vidět jeho elán a nadšení, jak do akce jde. Je vidět, že s Hledáním pokladu má velké zkušenosti, rozhodně se nedá odradit, když oslovení lidé nereagují nadšeně.

Asi nejpřekvapivější bylo setkání s dvěma ženami. Na mém papírku slov poznání jsem měla jména Nataša. Můj rozum říkal, když jsme vycházku připravovali - to je běžné ruské jméno, to ani nahlas neříkej. Jak jsme ale šli městem, tak jsem najednou věděla, že se právě těch dvou žen máme zeptat, zda je některá z nich Nataša. Jedna z nich se udiveně otočila. Říkali jsme jí, že Bůh jí má rád, že mu na ní záleží. Ona namítala, že chodí do pravoslavného kostela, že ji naše pozvání nezajímá, ... ale stále opakovala, "oni věděli moje jméno". Já jsem jí říkala, já nevím Vaše jméno, ale Bůh ano a upozornil nás. Myslím, že tato žena byla viditelně nejvíc dotčena Božím voláním.

Také jsme se zastavili u paní, která seděla sama na lavičce v parku. Navenek nevypadala nijak zvlášť nešťastně, ale naše slova poznání říkala, že je opuštěná. Dala nám za pravdu. Říkala jsem si, že to pro ni asi nebylo jednoduché, takhle se neznámým lidem otevřít. Celkově mi přišlo, že lidé v Estonsku více poslouchají, když jsou na ulici osloveni, než třeba u nás v Česku. Asi nemají tolik předsudků vůči náboženství jako v naší zemi.

Při jednom sportovním odpoledni pro děti se přišel podívat asi čtyřicetiletý Estonec, co tam provádíme v parku. Začal se s námi bavit. Krátce jsme mu vysvětlili, že jsme v Estonsku na misi a hledáme komu zprostředkovat Boží zavolání k jeho srdci. Bavili jsme se asi půl hodiny. Snažila jsem se mu rusky říci, že potřebuje najít cestu k Bohu. Napjatě poslouchal. Několikrát opakoval, že se za něj matka jeho přítelkyně modlí, ale že neví, jestli Bohu na něm záleží. Už si v životě prošel i několika většími nemocemi. Zavolala jsem jednoho bratra z týmu - přibližně stejně starého, aby mu řekl své svědectví, jak jej Hospodin opakovaně k sobě volal. Muž odcházel s Novým zákonem.

Když si tak v sobě shrnuji všechny dojmy myslím, že by se měla církev vzájemně povzbuzovat, sloužit si jak mezi bratřími, tak i "světu" kolem. Zpravidla návštěvy zafungují takovou tou vzácností, že lidé zvědavě naslouchají přespolákům.....tak věřím, že jsme snad přinesli do Tapy i Lehtse trochu království Božího. V této severské zemi jsou oblaka a nebe jakoby blíž k lidem než u nás ve střední Evropě, ale možná potřebují od cizinců ukázat, že na ně z jejich nebe někdo volá...

Na www.go-east-mission.net vychází v listopadu 2017